

magtens Side, at dette netop var en Opgave, som skulde støttes. Det førte saa til, at der i Samlingen 1892—93 blev vedtaget en Ændring, hvorefter Summen, 50,000 Kr., blev forhøjet til 125,000 Kr. Imidlertid viste det sig ret hurtigt, at Loven af 1887, selv med Ændringen af 14. April 1893, ikke nær var i Stand til at fyldestgøre Kravene, og Følgen blev, at man hvert Aar paa Finansloven maatte indsætte en Bevilling til det her af mig nævnte Formaal og ogsaa til andre nye Formaal, som bleve tagne op; jeg kan saaledes nævne Kontrolforeningerne og Fjerkræavlforeningerne, men der er jo mange flere. Da Kravene stadig voksede, og Opgaverne kom til at spænde over større Felter end tidligere, blev der i Slutningen af 90erne nedsat en Kommission, hvis Opgave var at tage hele Spørgsmaalet under fornyet Overvejelse, og det var paa Grundlag af denne Kommissions Betænkning, at vi fik den nugældende Husdyrlov af 23. Maj 1902.

Jeg har tilladt mig at fremsætte disse Udtalelser for at illustrere den store økonomiske Betydning, som Husdyravlen og Husdyrbruget have for hele Danmark. Det er en Betydning, der er saa dominerende, at næsten hele vor økonomiske Udvikling hviler herpaa. Jeg tror at have Ret, naar jeg siger, at det store Maal, vi nu have naaet, havde vi neppe naaet saa hurtigt, saa godt og saa fuldkomment uden Støtte fra Statens Side, og det forekommer mig, at det Emne, vi her behandle, er saa betydningsfuldt og saa vigtigt for hele Nationen, at Lovgivningsmagten maa være i højeste Grad forsigtig og varsom med at indskrænke Statens Støtte. Man kan let her komme til at foretage Skridt, som kunne medføre endogsaa ret uheldige Følger, og det er der vist ingen af os, der ønsker.

Ser jeg paa det foreliggende Lovforslag, falder det straks i Øjnene, at det er et Tilbageskridt, endogsaa et betydeligt Tilbageskridt, fra den nuværende Tilstand. Men det er ikke blot et Tilbageskridt fra det nuværende, det er ogsaa et Tilbageskridt, ja, maaske et betydeligt Tilbageskridt, sammenholdt med det Lovforslag, som for to Aar siden blev forelagt af den daværende Landbrugsminister, det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen). Naar jeg siger dette, er det ikke saa meget, fordi Lovforslaget foreslaar noget større Besparelse, men fordi Landbrugsministeren har forandret Hovedreglerne for Ydelsen af Statstilskuddet meget væsentligt, og de

Forandringer, som ere foretagne, ere ikke til det bedre, tværtimod anser jeg dem for at være af den Beskaffenhed, at de ere umulige. I Lovforslaget fra Samlingen 1909—10 bleve de nuværende Regler i alt væsentligt bibeholdte, og det tror jeg var fuldstændig rigtigt. De Regler, vi nu have, ere prøvede gennem mange Aar, og de have fuldt ud staaet deres Prøve. Jeg tror, at man fra alle Sider vil indrømme, at den nugældende Lov med de i den indeholdte Regler har virket baade godt og tilfredsstillende. Man bør derfor efter min Mening være varsom med at gribe ind og lave nye Regler. Selv den højtærede Minister har indrømmet, at den nugældende Lov har virket meget tilfredsstillende. Ministeren begyndte forleden Dag sine Udtalelser saaledes: „Husdyrloven af 23. Maj 1902 har virket særdeles tilfredsstillende til Fyldestgørelse af det Formaal og Løsning af de Opgaver, man har sat sig ved denne Lov.“ Det er jo meget rosende Ord, ja, saa stærke Ord, som overhovedet kunne udtales, og derfor forekommer det mig noget mærkeligt, at Ministeren har villet foreslaa saa væsentlige Forandringer i Reglerne, som han gør her. Jeg haaber selvfølgelig, at de Forandringer, som Ministeren foreslaar, ikke skulle blive til Lov, thi jeg er vis paa, at skulde de blive til Lov, vilde de komme til at svække hele Landbrugets Arbejde paa Husdyravlens Omraade og komme til at gøre betydelig Skade.

Hvad Enkelthederne i Lovforslaget angaar, skal jeg ikke komme meget ind herpaa. Jeg skal ikke opholde mig meget ved, om denne eller hin Bevilling er nedsat for meget eller ikke, eller om denne eller hin Nedsættelse er forsvarlig eller ikke, thi jeg gaar ud fra, at disse Forhold ville blive behandlere og nøjere undersøgte i et Udvalg, og jeg gaar ogsaa ud fra, at selve Nedsættelserne af Bevillingerne ere det mindre væsentlige. Men der er adskillige Realitetsforandringer, som jeg absolut maa gøre nogle Bemærkninger til.

I § 3 omhandles de Regler, hvorefter Statstilskud til Landboforeningerne kunne anvendes, og man vil her se, at der er foretaget ret væsentlige Forandringer. Tidligere have Landboforeningerne haft et vist Selvstyre med Hensyn til deres Dyrskuer, idet de have kunnet faa Tilskud til alle de forskellige Hold indenfor Husdyravlen, som de have ønsket at udstille. Det er ogsaa ret naturligt, at man har overladt til Landboforeningerne at be-